

Vanuit het bestuur

Velen maken bij het begin van het jaar voornemens en wij vormen daarop geen uitzondering. Ruim 5 jaren na de oprichting van het Langtang Children Home met haar 24 kinderen en de inwonende "ouders", Janak en Pushpa, menen wij dat wij met vertrouwen een uitbreiding in 2011 kunnen gaan plannen. Uiteraard zijn deze plannen reeds met Janak en Pushpa doorgesproken en beiden staan volledig achter deze plannen, zodat wij ook voor de toekomst op hun medewerking kunnen blijven rekenen.

Onze plannen betreffen de opvang van kinderen met een handicap, mentaal, fysiek dan wel meervoudig. Voor deze kinderen is opvang in Nepal praktisch niet bestaand. Kinderen worden vaak verstoten, belanden op straat, worden opgepakt, waarna veel kinderen in de gevangenis belanden omdat er nergens anders plaats is.

Deze uitbreiding zal het nodige werk met zich meebrengen. Allereerst zullen we naar een nieuwe, ruimere woonomgeving moeten uitkijken, waar alle kinderen, huidige en nieuwe, zich thuis voelen. Wij kiezen bewust voor één enkele ruime locatie, wel met de mogelijkheid om beide groepen gescheiden van elkaar te huisvesten, omdat wij de "bestaande" kinderen willen betrekken in de opvang van de nieuwe kinderen. Zij zullen de nieuwe kinderen gaan helpen naar een zonnige toekomst, zoals zij ook destijds door ons geholpen zijn.

Janak en Pushpa zullen de eindverantwoordelijkheid voor de nieuwe opzet blijven behouden, natuurlijk bijgestaan door nieuwe medewerkers afgestemd op het aantal en niveau van de nieuwe, gehandicapte kinderen. Tijdsplanning is volledig afhankelijk van het vinden van geschikte en betaalbare huisvesting, waar wij hopen toch dat gedurende de 2^e helft van 2011, het nieuwe Langtang Children Home operationeel zal zijn. Wij houden u op de hoogte.

Schoolresultaten

Begin januari werden de cijfers van het 2^e tentamen van dit schooljaar bekend gemaakt. Op de school van Janak zitten onze kinderen in 6 verschillende klassen, Grade 3 t.m. 8. In 4 klassen scoorden onze kinderen het allerhoogst, 3 jongens, Sonam, Mahesh en Megh en 1 meisje, Sanu. In alle 6 klassen werd de 2^e plaats door onze kinderen ingenomen, 3 meisjes, Aasha, Kanchan en Amrita en 3 jongens, Sagar, Dev en Aamush. Ja inderdaad, na 5 jaren heeft Aamush helaas zijn eeuwige 1^e plaats moeten afstaan. In 3 klassen was de 3^e plaats voor onze kinderen, 2 meisjes, Melina en Lucky, voor beiden een behoorlijke verbetering t.o.v. vorig tentamen en 1 jongen, Sukra. In 3 klassen, Grade 3, 4 en 5 waren het uitsluitend kinderen van Langtang Children Home die de eerste 3 plaatsen van elke klas op het ereschavot opeisten. Absolute topscorer was Megh met een gemiddelde van 9.

Iedereen van harte gefeliciteerd met de uitstekende resultaten.

Met de 2 oudste jongens, Mana en Aayuk, die dit jaar naar een hogere school, de Future Star English School (Grade 9 en 10) moesten verhuizen, gaat het wat minder met gemiddeldes van 6,4 en 5,2 en daarom hebben we besloten professionele huiswerkhulp in te schakelen voor de vakken Wiskunde en Wetenschap.



Trots tonen de kinderen hun tentamen uitslagen.

Gaatjespot voor Nepal

Op de toonbank van schoenmakerij Jan van der Velden in Kaatsheuvel heeft in 2010 een gaatjespot gestaan. O, maar wat is nu een gaatjespot zult u zich misschien verbaasd afvragen? Een kleine uitleg is op zijn plaats.

In een schoenmakerij komen veel mensen met simpele dingen of reparaties die zeer dringend zijn. Een extra gaatje in een ceintuur prikken is zo'n simpel ding en een kapotte rechterschoen repareren, terwijl de klant de linkerschoen nog aanheeft is zo'n heel dringende reparatie. Voor het extra gaatje prikken kent Schoenmaker Jan geen prijslijst en daarom wordt de klant uitgenodigd iets in de "gaatjespot" te gooien. Bij spoedreparaties zijn de klanten vaak zo blij met de snelle dienstverlening dat zij wat extra betalen en dat extraatje gooien Jan en Anneke van der Velden dan in de gaatjespot. Elk jaar is de opbrengst van de gaatjespot bestemd voor een "Goed Doel" en Nelleke van Wezel uit Kaatsheuvel heeft er voor gezorgd dat ons kindertehuis **Het Goede Doel** van 2010 is geworden. Schoenmaker Jan moet toch wel een uitgebreid klantenbestand hebben dat aan lijnen doet, waardoor er regelmatig gaatjes bij gemaakt moeten worden, want aan Marloes werd de inhoud van de gaatjespot over 2010 overhandigd, een bedrag van Euro 300!

Jan en Anneke, heel hartelijk dank voor jullie fantastische actie.



V.l.n.r. Marloes, Anneke en Jan met de "gaatjespot"

Voorlichting drugs gebruik

Zelfs in Nepal begint de regering aan voorlichting op scholen te doen, wel moet

je 30 cent p.p. betalen om het te mogen aanhoren. In de kleuterklas, omdat dat nu eenmaal de grootste klas is, werden (teveel) leerlingen gepropt en werd de documentaire vertoond.



Een jonge man uit een rijk gezin die door een tekort aan aandacht van zijn familie en de afwijzing van het meisje waar hij verliefd op is aan de drugs gaat, verslaafd raakt, een beroerte krijgt en dood gaat. Volgens vrijwilliger Chiel was het meer een soap, werden er kleine grapjes in de film verwerkt, waardoor de kinderen best veel lol hadden, maar dat is nu eenmaal de soms vreemde manier waarop men hier films maakt. Toen Chiel naderhand vroeg wat de kinderen ervan geleerd hadden, zei onze Ganesh "Don't use drugs, or else you die", dus de boodschap was overgekomen.

Zingen voor Nepal

Op 6 januari trokken 3 groepen Koningen van Jong Nederland Diessen langs de huizen in Diessen om Driekoningen te zingen. Er was veel aandacht geschonken aan de aankleding, nieuwe liedjes waren ingestudeerd en voordat iedereen vertrok werd er nog een fotopresentatie van het Langtang Children Home getoond, zodat alle Koningen met eigen ogen konden aanschouwen waarvoor zo hard geoefend was. De foto presentatie betrof een soortgelijk evenement in Nepal, de dag van de Godin Lakshmi, de Godin van de Welvaart. Ook in Nepal gaan dan groepen kinderen zingend langs de deuren.

De kinderen moesten er wel veel voor over hebben, want het regende die dag en de straten waren spiegelglad. Terug in het clubhuis kregen de kinderen een beker

chocolade en een eierkoek en werd er tussen de 3 groepen nog een zangwedstrijd gehouden, waarbij helaas maar één groep kon winnen. Het geld werd probleemloos afgegeven om geteld te worden. Totaal 189 Euro! Kinderen hadden ook veel snoep gekregen, wat allemaal eerlijk tussen alle kinderen verdeeld zou worden, want de een had natuurlijk meer snoep dan de ander. Het afgeven van snoep ging soms met pijn in het hart.

Jongens en meisjes, jullie waren kanjers. Iedereen, inclusief de leiding, heel erg bedankt.



Trots poseren de Koningen voor de camera.

Schoolreisje

Zoals gewoonlijk organiseerde de school ook dit jaar weer een schoolreisje. Totale kosten voor busvervoer, 3 maaltijden en drinken, 3 euro. Volgens Nepalese begrippen pasten 119 kinderen, begeleiding, de kokkinnen en al het eten en drinken in 2 bussen en na het nodige persen koersten de bussen naar Gokarna, voor Nepalgangers bij Boudhanath en Copon Klooster.



Het "laden" van de bussen is begonnen

De weg er naar toe was één gigantische verzameling kuilen. In Gokarna bevindt zich de tempel van de god Shiva en zijn vrouw Parvati. Hier komen veel Hindoes bidden voor hun overleden vader. In Gokarna werd door de koks eerst het ontbijt klaargemaakt, brood met ei en melkthee.

Na het ontbijt werden er allerlei spelletjes gedaan, zoals badminton, voetballen of gewoon rennen en klauteren in het bos. Helaas brak één van de jongens (niet van ons tehuis) zijn been tijdens het voetballen en moest naar het ziekenhuis overgebracht worden.



Het niet zo groene voetbalveld

Na een bezichtiging van de tempel van Shiva en een bezoek aan het prachtige Copon Klooster op de volgende heuvel was het tijd voor de lunch en de koks hadden weer hun best gedaan, Geplette rijst met allerlei bijlagen.



De kinderen, met Ganesh op de voorgrond, lieten het zich lekker smaken

Na lunch werd er weer volop gespeeld in de omliggende bossen en om 16.30 uur was het tijd voor het diner, niet de gebruikelijke dhal baath, maar pulau, rijst met boter, met groente en kip. De bus liet

natuurlijk weer op zich wachten, de gebruikelijke "Nepalese tijd" en omdat het al donker en kouder werd, werd er een groot kampvuur aangelegd waar iedereen zich aan kon warmen.

Op de terugweg werd er in het gangpad van de bussen volop gedanst en toen de kinderen om 8 uur thuis kwamen, vielen ze om van de slaap.

Yamari Pune

Op 21 december, de dag dat wereldwijd de dagen weer gaan lengen, wordt in Nepal Yamari Pune, ook wel Boerendag genoemd, gevierd. Op die dag bidden de boeren tot de God van de Oogst voor een goede opbrengst. Er werd die dag Yamari Pune door de Didi's, Pushpa, Chiel de vrijwilliger en de oudere kinderen gemaakt, een baksel van rijstdeeg gevuld met gesmolten suiker. Een Yamari Pune is een heel puntig baksel en volgens de legende zouden de dagen nog langer worden naarmate men de punt van de Yamari Pune steeds langer maakt en wanneer de dagen langer worden is dat een voordeel voor de boeren, want hoe langer het daglicht is, hoe langer de boeren kunnen oogsten.



Onze "meesterkok" Mana stoomt de Yamari Pune. Chiel en Aamush kijken goedkeurend toe.

Maghe Sankranti

Midden januari neemt men in Nepal afscheid van de koude winter en verwelkomt men de warmte van de in aantocht zijnde zomer. Overeenkomstig Hindoe tradities wordt dan tevens Maghe Sankranti gevierd, het ritueel van de Zalving en natuurlijk gebeurt dat ook in ons tehuis.

Dit ritueel komt voort uit de legende van een echtpaar met een lief jong dochtertje. Het meisje was ernstig ziek, had hoge koorts, niets hielp meer en het zag ernaar uit dat het meisje spoedig zou sterven. Toen kwam een onbekende Hindoe priester langs en de ouders gaven hem ongekookte rijst te eten omdat ze door alle problemen geen tijd hadden te koken. De priester raadde de ouders aan binnen één uur mosterdolie op het hoofdje van het meisje te doen en hun dochtertje vanuit de grond van hun hart te zegenen en het wonder af te wachten. Binnen 15 minuten opende het meisje haar ogen en was weer helemaal beter. Toen de ouders de onbekende priester wilden bedanken, was deze verdwenen.

Alle kinderen werden één voor één door het oudste familielid, Pushpa, met mosterdolie op hun hoofd gezalfd, waarbij



Kanchan wordt door Pushpa gezalfd en ontvangt haar zegen

Pushpa de kinderen een lang en gelukkig leven en goede studieresultaten toewenst.

Voor het zalven werden eerst de haren gewassen om de olie zo lang mogelijk te behouden. Na afloop werden de kinderen op Chaku getrakteerd, lang doorgekookte en donkerbruin geworden suiker. Brokken hiervan worden in boter gedoopt.

Door Ellen Verkooijen

Docente Fontys Hogeschool Eindhoven, Sociaal Pedagogische Hulpverlening

De start van het Langtang Children Home, ruim vijf jaar geleden, maakte op mijn zo'n indruk dat het voor mij vanzelfsprekend werd om jaarlijks vierdejaars SPH studenten te zoeken die als afstudeerproject 'Nepal' wel zagen zitten.

Ik haalde mijn voldoening uit de foto's en enthousiaste verhalen van de studenten en het kwam niet serieus in mij op om ook de tocht eens te wagen, totdat Koen Twilt mij verraste met een mail, dat er nog een reservering aangehouden werd voor ene mevrouw Ellen Verkooijen. Ik las het bericht lachend voor aan mijn collega Hanneke, waarop Hanneke antwoordde 'dan ga je toch, ik ga wel mee!'

Dat was blijkbaar net het duwtje dat ik nodig had en voor dochter Kirsten genoeg reden om ook aan te sluiten. Op kerstavond vertrokken wij en onze vakantie begon meteen goed, wij mochten op de beste plaatsen voor in het vliegtuig zitten omdat het toestel lang niet vol was. Bij aankomst in Kathmandu werden de drie 'teachers' al snel door Janak en vrijwilliger Chiel herkend en de eerste cultuurschok diende zich aan. Ik was voorbereid op slechte wegen en oude auto's, niet op een kakofonie van toeterende automobilisten en motorrijders. Ook niet op het ontbreken van verkeersregels en verkeerslichten en enige vorm van verlichting.

In het weeshuis aangekomen klopte het wel allemaal, de ontvangst van Janak en Pushpa en de kinderen was, zoals ik al van al die anderen die ons voorgingen gehoord had, aller hartelijkst. Ondanks onze ietwat gebrekkige voorbereiding op de 'kerstavond' lukte het ons vlot een kerstboom op de wand te krijgen waarna de kinderen er de meegebrachte glimmende ballen en hartjes in konden hangen. Daarna lag er materiaal klaar om een lantaarn te maken en met de waxinelichtjes erin werd het een sfeervolle avond.



Toch nog een Kerstboom. Op voorgrond vrijwilliger Chiel

In de ochtend dacht ik als eerste wakker te zijn maar niets was minder waar, de kinderen zaten in alle rust hun huiswerk te maken. In Nederland lijkt het opvoeden van 2 of 3 kinderen een hele toer terwijl in het Langtang Children Home 24 kinderen zich heel zelfstandig en verantwoordelijk gedragen. Het 'morning sister' klinkt ook zo vriendelijk dat je dag wel goed moet beginnen.

Na een stevig ontbijt, de vaste hap van rijst en aardappelen, nam Janak ons mee naar zijn school en verraste ons met "jullie mogen les geven". Dat was dus wel even improviseren. De kinderen vonden het zo te zien allemaal prima, ze deden enthousiast mee en toen we het even niet meer wisten vroeg de kleinste "sisters can we play badminton?" Zij zag haar kans schoon en wij waren gered!

In de twee weken Nepal wilden we graag meer van het land zien en dus kozen we voor een busreis naar Chitwan, een Nationaal Park waar we twee dagen doorbrachten. Daarna wilden we onze conditie testen en een trekking maken in het Annapurna gebergte. We waren zo gewaarschuwd voor kou, vermoeidheid en last van hoogteverschillen dat het alleen nog maar mee kon vallen. En dat deed het inderdaad, we hebben enorm genoten van het prachtige uitzicht op de Himalaya toppen en als we meer tijd hadden gehad waren we zeker naar het Base-camp geklommen.

Onze laatste dag zijn we afscheid gaan nemen van Janak en Pushpa, het voelde als 'thuiskomen' en was daarmee een mooie afsluiting van een geweldige reis.



Het bewijs voor alle (ex) SPH studenten, Ellen in het Annapurna gebied in Nepal.

Op 8 januari om 4.00 uur in de ochtend stonden we weer op een verlaten Schiphol. Gelukkig heb ik de foto's en de Nepalese muziek "Om Mani Padme Hum", die mij bij het nagenieten helpen de mooie herinneringen levend te houden.

Vrijwilligers

Chiel Zwijnenburg verbleef bij ons 2 maanden in het Langtang Children Home. Met name op het gebied van sport en spel deed hij vele activiteiten met de kinderen, maar ook op school hielp hij regelmatig mee. Chiel is halverwege januari vertrokken en is nu op weg met zijn rugzak om o.a. Indonesië en Australië te gaan ontdekken.

Op 18 januari kwam onze nieuwe vrijwilligster Suzet van Wijngeeren aan. Zij is fervent volleybalster en heeft reeds een volleybal gekocht om de kinderen de fijne kneepjes van het spel en de spelregels te leren. In Nederland kon Suzet al bijna niet meer wachten om naar Nepal te vertrekken. Om aandacht in haar omgeving te vragen voor het Langtang Children Home zette zij onder andere een appeltaartactie op. Deze actie was erg

succesvol. Haar enthousiasme en het doel overtuigde de middenstand. De groenteboer sponsorde de appels, een grote supermarktketen het meel en een andere winkel de dozen om de taarten in te vervoeren. Ze bakte zoveel taarten, dat ze momenteel geen goudrenet meer kan zien.

Hierbij willen we Chiel bedanken voor zijn inzet en Suzet veel plezier toe wensen.

HELPEN?

Het Langtang Children Home is volledig van sponsors afhankelijk. Donaties zijn welkom op rek. nr 1259.42.656 t.n.v. Stichting Langtang Children Home te Kaatsheuvel. Voor verdere info kijk op de website www.langtangchildrenhome.nl of stuur een mail naar:

langtangchildrenhome@hotmail.com

De Stichting is door de Belastingdienst erkend als een Goed Doel, waardoor donaties, afhankelijk van de gestelde limieten, aftrekbaar zijn van de Inkomsten- of Vennootschapsbelasting.

NAMASTE !



Janak en Puspha, een hartverwarmend paar, zich warmend aan het kampvuur